

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 388/09-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., G., zastúpeného advokátom JUDr. V. H., G., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/6 GPt 89/08-17 z 30. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2009 doručená sťažnosť M. H., G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím

Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/6 GPt 89/08-17 z 30. júna 2009.

Z obsahu sťažnosti najmä vyplynulo, že: «Dňa 8. 8. 1996 podala S. , a. s. B.(...) v hrubom rozpore so zákonom č.328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), podala „Návrh na konkurzné konanie“ na subjekt ním označený ako „M. H.,, trvale bytom G., súkromný podnikateľ pod obchodným názvom H.“ napriek tomu, že právo podať takýto návrh si S. odvodzovala z úverovej zmluvy (ďalej len „ÚZ“) , ktorá bola uzatvorená medzi fyzickou osobou nepodnikateľom, s uvedeným rodným číslom a číslom občianskeho preukazu a na strane druhej S., a.s.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len GP – SR) pri skúmaní podnetu sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju najmä v zmysle ustanovení TZ, TP, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru.

V návrhu na vykonanie konkurzu, S. na str. 2, bod 3 uvádza nepravdivé údaje, že mám ešte jedného veriteľa – I. N. a. s. pobočka G.(...), čo je v rozpore so skutočným stavom práv a vecí. I. v čase podania návrhu na konkurz nebola a nie je mojím veriteľom, ale veriteľom spoločnosti H. spol. s.r.o., čím si S. účelovo zamenila dlžníka - fyzickú osobu M. (...), s právnickou osobou H. s.r.o. S., aby mohla podať takýto návrh na vyhlásenie konkurzného konania (vyžadované v § 1 ods. 2 ZKV), bola povinná zo zákona uviesť druhého veriteľa. Ako druhého veriteľa uviedla v návrhu I. N., ktorý mojím veriteľom nebol. Z dôvodu naplnenia zákonných predpokladov podať takýto návrh vyžadovaný v § 1 ods. 2 ZKV, S. si tým formálne splnila jednu zo základných podmienok vyhlásenia konkurzného konania uvedené v § 1 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 ZKV bez toho, aby súd verifikoval právnu subjektivitu dlžníka podľa § 19 a nasl. OSP úpadcu pre účely konkurzného konania. GP-SR túto závažnú právnu skutočnosť „prehliadala“. SKP pokračoval v konkurznom konaní s účastníkom, ktorý nespĺňal zákonné predpoklady byť účastníkom konania hlavne v zmysle § 19 a nasl. OSP a § 1 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, ZKV.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky pri skúmaní podnetu sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru.

SKP uviedol vo svojom stanovisku nepravdivé údaje, naďalej účelovo viedol konkurzné konanie bez verifikácie účastníka konania, bez doloženej plnej moci jediného fiktívneho veriteľa bez hmotného práva, ktorý sa stal účastníkom konania len tým, že navrhovateľovu fiktívnu pohľadávku rozdelili na dve časti po vyhlásení konkurzného konania (!) , na základe ktorých SKP môj návrh na zrušenie konkurzu zamietol v podstate s odôvodnením, že až na prieskumnom pojednávaní (26.4.2006) sa preukáže, kto veriteľom je a kto nie. Bolo to účelové rozhodnutie SKP, ktoré umožnilo SKP a fiktívnym veriteľom poberať úžitky z nájomných zmlúv uzatvorených medzi SKP a spriaznenými obchodnými spoločnosťami za nápadne nevýhodných podmienok: 1,75.- Sk/rok (!), pričom cena obvyklá v danej lokalite je 3.500 - 7.000Sk/rok.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky pri skúmaní podnetu sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru.

Dňa 18.októbra 1999 som podal Návrh na určenie neplatnosti úverovej zmluvy, z ktorej si navrhovateľ konkurzného konania odvodzoval byť účastníkom konkurzného konania v postavení veriteľ – navrhovateľ. Tak ako som už vyššie uviedol, dňa 23. novembra 1999 Okresný súd v Galante Rozsudkom v mene republiky spis. zn.: 6Cb 35/99-32 určil, že úverová zmluva zo dňa 8.7.1991 je neplatná. Ani na moje naliehanie SKP nechcel pokračovať v odvolacom konaní o platnosti alebo neplatnosti ÚZ z dôvodnej obavy, že po potvrdení jej neplatnosti odvolacím súdom, by KS Bratislava musel konštatovať, že nie sú tu predpoklady pre vedenie konkurzného konania uvedené v § 1, ods. 1, ods. 2, a ods. 3, ZKV a § 19 a nasl. OSP a na návrh SKP by bol KS-Bratislava uznesením povinný konkurzné konanie zrušiť podľa § 44 ods. 1 písm. a) ZKV.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky pri skúmaní podnetu sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru.

Z vyššie uvedených právnych skutočností vyplýva, že organizovaná skupina osôb, najmä SKP nemal snahu viesť konkurzné konanie v zmysle platných právnych noriem SR. Vedomý si tzv. „riadeného konkurzu“ ktorý je dostupnými právnymi nástrojmi obtiažne, ak nie nemožné zrekonštruovať (nemožnosť obnovy konania v konkurznom konaní), SKP potreboval nutne na prieskumnom pojednávaní uznať fiktívne pohľadávky fiktívnych

veriteľov. Svojim nezákonným, arbitrárnym, teda protiústavným postupom v konkurznom konaní sa SKP evidentne dopustil trestného činu porušenie povinností pri správe cudzieho majetku podľa §237 ods. 1, ods. 3 písm. b, ods. 4 písm. a) Trestného zákona tak, ako je to uvedené v uznesení vyšetrovateľa PPZ, zo dňa 16. 8. 2008.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky pri skúmaní podnetu sťažovateľa túto právnu skutočnosť arbitrárne obišla, nevyhodnotila ju zákonným spôsobom v zmysle platných ustanovení najmä TZ, TP, vyššie uvedených článkov Ústavy SR a Dohovoru. (...)

Napadnuté rozhodnutie Generálnej prokuratúry obsahuje len veľmi strohé zdôvodnenie, podľa sťažovateľa sú tieto zdôvodnenia nedostatočné a formálne, pretože sťažovateľovi neodkryli súvislosti a okolnosti, na základe ktorých by pochopil odôvodnenosť zásahu do jeho vyššie uvedených práv. Navyše, o niektorých trestných skutkoch sa prokurátor ani nezaoberal. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ považuje namietané rozhodnutie – upovedomenie Generálnej prokuratúry za neodôvodnené a nelegálne.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1, ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pod sp.zn. IV/6 GPt 89/08-17 (v spojení s rozhodnutím Krajskej prokuratúry Bratislava, č. k.: 1 KPt 755/08-10 zo dňa 22. 1. 2009, Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k.: Pv 1610/06-41 zo dňa 12. 11. 2008 a s uznesením vyšetrovateľa PPZ, ÚBPK, OBPKB, č. k.: ČVS:PPZ -218/BPK-B-2006 zo dňa 15. 8. 2008) porušené bolo.

2. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k.:IV/6 GPT 89/-17, zo dňa 30. 6. 2009 zrušuje.

3. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd vracia Generálnej prokuratúre SR, vec vedenú pod č. k.:IV/6 GPt 89/08-17 na ďalšie konanie.“

V prípade úspešnosti sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ navrhovel priznať mu trovy právneho zastúpenia vo výške nákladov v trestnom konaní, ako aj jeho právne zastúpenie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podanie niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať len ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažnosť smeruje proti upovedomeniu – rozhodnutiu generálnej prokuratúry č. k. IV/6 GPt 89/08-17 z 30. júna 2009 a treba ju považovať za zjavne neopodstatnenú.

Generálna prokuratúra v upovedomení pre sťažovateľa z 30. júna 2009 uviedla:

„Namietate, že uznesenie vyšetrovateľa PPZ ÚBOK OBPK B. ČVS: PPZ-218/06 z 15.8.2008, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 3 písmeno b/, odsek 4 písmeno c/ Trestného zákona z dôvodov uvedených v ustanovení § 215 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku je nesprávne, pretože skutok sa stal a tento je trestným činom, a dopustil sa ho správca konkurznej podstaty.

Namietate, že konkurz bol Krajským súdom v Bratislave vyhlásený v rozpore so zákonom, pretože bol vedený proti úpadcovi – fyzickej osobe – živnostníkovi, pričom tento subjekt dňa 6.12.2001 zanikol výmazom zo živnostenského registra, namietate pravosť pohľadávky veriteľa – S. a.s. a zákonnosť nasledujúcich postúpení tejto pohľadávky na ďalšie subjekty a jej rozdelenie, namietate, že neboli splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu...

Zistil som, že v predmetnej veci ste dňa 19.8.2008 podali podnet na preskúmanie postupu policajta, ktorý prokurátorka okresnej prokuratúry odložila ako nedôvodný dňa 12.11.2008.

V rovnakej veci ste dňa 18.11.2008 podali opakovaný podnet, ktorý ako nedôvodný odložila prokurátorka Krajskej prokuratúry B. dňa 22.1.2009.

Váš podnet z 2.2.2009 vrátane jeho doplnenia z 24.2.2009 je obsahovo totožný s predchádzajúcimi podnetmi.

Preskúmaním k veci sa vzťahujúcich spisových materiálov som zistil, že rozhodnutie vyšetrovateľa PPZ o zastavení trestného stíhania ČVS: PPZ-218/BPK-B-2006 z 15.8.2008 je dôvodné.

V súvislosti s Vami namietanou pohľadávkou (čo do pravosti) S., a.s. je rozhodujúce, že o platnosti, či neplatnosti úverovej zmluvy žiaden súd doposiaľ právoplatne nerozhodol. Táto pohľadávka teda jestvovala v čase do vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu.

O splnení podmienok na vyhlásenie konkurzu v zmysle § 1 odsek 2, 3 Zákona o konkurze a vyrovnaní rozhodol príslušný súd. Toto rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom.

Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Ing. P. P. a od 29.7.2003 JUDr. D. R.

Dňa 28.6.2000 došlo k postúpeniu pohľadávky S., a.s. na S. a.s..

Oznámenie o zmene účastníka konkurzného konania bolo súdu doručené. Rovnako tak ako i následné postúpenie tejto pohľadávky (17.8.2001) na V. a obdobne i pri ďalších postúpeniach tejto pohľadávky na tretie subjekty.

Napriek nedodržaniu podmienok určených v ustanovení § 7 odsek 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní, súd o nepripustení zmeny účastníkov konkurzu nerozhodol.

Správca konkurznej podstaty teda pri preskúmaní prihlásených pohľadávok tieto môže poprieť len (v tejto súvislosti) čo do pravosti (neexistujúci právny nárok, právny nárok ktorý zanikol, premlčaný právny nárok pred riadnym doručením prihlášky...). Právny nárok pôvodného veriteľa S. bol daný. Správca konkurznej podstaty nemôže namietat' účastníka konania a z tohto dôvodu poprieť jeho prihlásenú pohľadávku.

Uznaním prihlásených pohľadávok Vami namietaných veriteľov nedošlo k zaťaženiu majetku úpadcu nejestvujúcimi záväzkami.

V ostatnom poukazujem na dôvody uznesenia vyšetrovateľa PZ o zastavení trestného stíhania a na upovedomenia o odložení Vašich predchádzajúcich podnetov, s ktorými sa stotožňujem.

Váš ďalší opakovaný podnet z 2.2.2009 preto odkladám bez prijatia prokurátorských opatrení.“

Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo, ktorého porušenie sťažovateľ namieta. Ústavný súd preto považoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou právnou argumentáciou, ktorou bola odôvodnená opodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi (I. ÚS 59/97).

Stanovisko generálnej prokuratúry, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, je plne v súlade s právomocami prokuratúry v danej oblasti. Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) je oprávnený podať v zákonnej lehote jedného roka proti právoplatnému rozsudku všeobecného súdu mimoriadne dovolanie podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, avšak potom, ako sa napadnuté rozhodnutie stane právoplatným a boli vyčerpané dostupné opravné prostriedky podľa príslušných právnych predpisov.

V danom prípade generálny prokurátor posudzoval vec sťažovateľa komplexne s jeho ostatnými podaniami, keď prihliadol aj ku skutkovým zisteniam a právnym záverom vyšetrovacích orgánov a nižších zložiek orgánov prokuratúry, ktoré sa vecou zaoberali. V takýchto súvislostiach ústavný súd vnímal upovedomenie generálnej prokuratúry sťažovateľovi ako celok vo vzájomnej súvislosti s konaniami ostatných zainteresovaných orgánov.

Okrem uvedeného ústavný súd vo svojej judikatúre už opakovane uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (*mutatis mutandis* II. ÚS 42/00, I. ÚS 121/07 a iné).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti a vzhľadom na to, že nezistil porušenie ústavnoprávnych princípov napadnutým postupom a rozhodnutím generálnej

prokuratúry, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde predmetnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2009